

İŞ-EKMEK-HÜRRİYET MÜCADELEMİZDE

Gerçek

15 GÜNLÜK SİYASİ GAZETE FİYATI: 100 KRŞ YIL: 1 SAYI: 3

İŞÇİ SINIFININ KURTULUŞU KENDİ ESERİ OLACAKTIR

FAŞİST SALDIRGANLAR İŞÇİ SINIFINA SALDIRIYOR!

Eli silâhlı, bıçaklı faşist komando çeteleri, sık sık okullara, öğrenci yurtlarına, gençlere saldırırlardı. Halâ da sürdürüyorlar bu saldırıları. Son günlerde, MC'ye de arkalarını dayayan, polisle işbirliği halinde olan, yerli yabancı sömürücülerin gizli açık örgütlerinden, servislerinden yardım gören bu çeteler, emekçi halkımıza ve özellikle işçi sınıfımıza, sendikalara saldırmaya başladılar.

Geçtiğimiz günlerde, biri Seydişehir'de diğeri Köy YSE - İŞ' in Ankara kongresinde iki olay çıkardılar. İşçi sınıfımızın kendi seçtiği sendikada örgütlenme, sarı sendika ağını kırma, sendikasının yönetimine bilinçli devrimci işçileri seçme mücadelesini engellemeye çalıştılar.

Seydişehir Aliminyum tesislerinde çalışan binlerce işçinin üye olduğu Özgür Aliminyum İş Sendikasının Yönetim Kurulu bir süre önce DİSK'e bağlı Maden - İş sendikasına iltihak kararı almıştı. Bunu kongre kararı haline getirmek için sendikanın Genel Kurulu toplandı. Bu kongreden, sendikanın, DİSK'e bağlı Maden - İş'e iltihakı kararının çıkacağını anlayan, MHP güdümündeki Türk Metal İş sendikası yöneticileri ve MC'liler, çevre illerden, özellikle Konya'dan daha bir kaç gün önce faşist komandoları toplamaya ve işçiler üzerinde baskıya başlamışlardı. Kongre günü salonu basmak isteyen bu çeteler işçilere saldırdılar ve kongreyi engellediler. Çıkan çatışmada, iki işçi ağır yaralanarak komaya girdi. Pek çok işçi de yaralandı. Bu faşist sürüleri kışkırtan ve işçiler üzerine salanların başında, TRT Genel Müdürü Nevzat Yalçıntaş'ın, Seydişehir'de tekniker olarak çalışan kardeşi Avni Yalçıntaş vardı. Öte yandan, Seydişehir'deki yetkililer de Kongreyi engellemek için ellerinden geleni yaptılar. Faşist çetelerin ve ardlarındaki sarı sendikacıların bütün hazırlıklarını bilen polisin hiçbir tedbir almadığı da gözden kaçmadı.

Benzeri bir saldırı da Ankarada oldu. Köy YSE - İŞ sendikasının Ankara şubesinin kongresi de yine aynı faşist gruplara mensup çeteler tarafından basıldı. Olaylar çıkınca genel kurul süresiz ertelendi. MHP'nin faşist komandolarından 200 kadarı, şimdi, gereğinde sendika kongrelerini basmak, işçilere karşı zor kullanmak üzere, maaşlı olarak MHP'nin elindeki Köy İşleri Bakanlığında görevlendirilmiş (!) durumdalar. İşte Köy - YSE - İŞ sendikasının kongresini basanlar bu faşist güruhlardır.
çıkartmalarına rağmen Köy YSE - İŞ sendikası görevlileri polis tarafından tutuklanmış ve saldırıya uğrayan işçiler tartaklanmıştır.

Sermaye, artık gözünü karartmış görünmektedir. Özel olarak beslediği eli silâhlı saldırganları işçiler ve sendikalar üzerine sürmektedir.

Unutmayalım: İşçi sınıfına doğrudan saldırı sermaye beslemelerinin faşist güruhların, şimdiye kadar pek cesaretlenemedikleri birşeydi. İşçi sınıfımızın uyanışı, örgütlenmesi karşısında azgınlıklarını iyice artırıyorlar. Zararlı yaratıklarla, ortalığı sarmadan, henüz gelişmeden mücadele edilir. İşçi sınıfımız, işçi sınıfı ve emekçi halk düşmanı saldırganların üremesine, güçlenmesine meydan vermeyecektir. İşçi sınıfımız, hızla bilinçlenirken, mücadele ederken, faşist saldırganların ağzının payını vermeyi de bilecektir.

- MC'ciler çıkmazda bocalarken, Ecevit Amerika giderse Almanya gelir diyor.

ABD'NİN SİLAH AMBARGOSU VE BAĞIMSIZLIK MESELESİ

Son günlerde, en çok sözü edilen konu Amerika'nın Türkiye'ye karşı uyguladığı silâh ambargosu. Bir de bir «taviz» lâfıdır gidiyor.

Milliyetçi Cephe'ciler, aşağı tükürseler sakal, yukarı tükürseler bıyık, bir çıkmazın içinde bocalayıp duruyorlar. Bütün yuları, Amerikasıyla Avrupasıyla yabancı sömürücülerin elinde olanların; yerli parababalarının ve onların temsilcilerinin, Amerika ile bozuşmak hiç işlerine gelmez. Zaten, MC'nin Dışişleri Bakanı, «biz yıllardır Amerika'ya hizmet ettik, sonra da bizi böyle bıraktı» diye az ağlaşmadı. Onlar Amerika ne istiyorsa onu vermeye hazırlar çoktan. Ama öte yanda başka bir mesele var: Türkiyede emekçi kitleler artık giderek bilinçleniyorlar. İç sömürü gibi dış sömürünün de, yani emperyalizmin de bilincine varıyor, ne menem bir belâ olduğunu, iç sömürücülerle dış sömürücülerin nasıl birbirlerine bağlı, birbirlerinin ortağı olduğunu anlıyorlar. Halk Partisi de kitlelerdeki bu bilinçlenmeyi, doğru olan yönde, yani işçilerin birliği halkların kardeşliği yönünde değil de, kendi oy hesapları yönünde kışkırtıyor. Bu durumda, MC'ciler Amerika'nın kararı karşısında bir çıkmazda bocalayıp duruyorlar. Ya Kıbrıs'ta ve diğer konularda Amerika'nın bütün isteklerine boyun eyecekler, ya da «dayılanarak» sözde ikili anlaşmaları, Amerika ile ilişkileri gözden geçirecekler.

Aslında, son kararlarla, bir yandan emekçi halkımız uyutulmak istenirken, yeni bir yandan Amerika'ya göz kırpılıp Türkiye halkına karşı, «istediklerimizi kabul ettirdik» pozu atılırken, bir yandan da yabancı silâh tekellerin ekmeklerine yağ sürülmüş oluyor. Türkiye Amerika'dan peşin parayla, o da biraz nazlıca silâh satın alabilecek. Ama öyle eskisi gibi yardım falan yok. Aslını ararsak, Amerika zaten ne zamandır böyle bir yola gitmeye niyetliydi. Çünkü dünya değiştikçe, ABD'nin Türkiye'deki bazı üslerinin gereği de azalmış, bazı ikili anlaşmalara ihtiyaç kalmamış, hatta bunlar ABD'nin sırtında bir kambur bile olmaya başlamıştı. Kıbrıs meselesi işin bahanesi oldu. Üstelik de Amerika, Türkiye'deki sömürücülerin, parababalarının yularının kendi elinde olduğunu biliyor. Sömürücü sınıfların ve temsilcilerinin iktidarı sürdükçe, zorda kalıp ne kadar dayılansalar, ilişkileri asla koparamayacaklarını da biliyor.

CHP NE DİYOR?

Bu arada, «Kıbrıs'ta Amerika'ya 'taviz' verildi, veriliyor» diye kıyameti kopartan CHP ne diyor? Aslında Amerika'ya en büyük taviz CHP iktidarı zamanında Kıbrıs'ı işgal ederek, adanın bağımsızlığına son vererek verildi. Bu olayların sonucunda, Kıbrıs'ta bugün varılan nokta, Amerika'nın, emperyalizmin yıllardan beri istediği, planladığı noktadır. Şimdi Amerika'nın Türkiye'ye baskısı, bu planın, bir an önce ABD çıkarlarına uygun biçimde masa başında da çözüme bağlanması ve o arada, üç aşağı beş yukarı pazarlıklarda, fazla güçlük çıkarılmayıp Yunanistan parababalarıyla da arasını fazla açmaycak biçimde işin halledilmesi. ABD nin bu planına, «fatih» pozlarına girerek çanak tutmuş olanlar, yani en büyük tavizi verenler, şimdi «taviz» diyorlar da bir daha demiyorlar.

CHP Genel Başkanı Ecevit, açık açık **«Amerika giderse Almanya gelir»** diyerek, bağımsızlıkçılığının nereye kadar gittiğini gösterdi. Yani Ecevit, **Sam** amcanın kucağından kalkıp **Hans** amcanın kucağına oturalım diyor ve Türkiye emekçi halkını halâ emperyalizmin kucağından kucağına gezdirmeye niyetleniyor.

İŞÇİ SINIFI NE DİYOR?

Biz, bütün bu olup bitenlerde, bu alicengiz oyunlarında, ne Amerika'nın ne de ister Almanya ister başkası olsun, bir başka emperyalist ülkenin halkımıza hiçbir yarar getirmeyeceğini biliyoruz. Akdeniz'de, Kıbrıs'ta düğümlenen gelişmelerde, bütün emekçi halklar lehine tek gerçek çözüm emperyalizmin bu bölgeden sürülüp atılması ve bölgedeki bütün emekçi halkların iktidara, politikaya ağırlıklarını koymalarıdır. Türkiye açısından gerçek çözüm, MC'cilerin yaptığı gibi yal varıp yakarıp sonra boşa dayılanmak veya CHP'nin söylediği gibi Hans amcanın kucağına oturmak değil NATO'dan derhal çıkmak, bütün ikili anlaşmaları feshetmek, bütün emperyalist ilişkilere son vermektir. Bunu ise yabancı sömürücülere burunlarından bağlı parababaları, her boydan sömürücüler ve onların iktidarları değil, ancak işçi sınıfı ve emekçi halkın iktidarı gerçekleştirebilir.

gerçek durum

KIBRIS ve emekçi halklar

Kıbrıs'ta, halkın yüzde 90'ından fazlasının oylarıyla seçilmiş Makarios'un, Amerikan emperyalizminin kirli ve kanlı örgütü CIA'nın planladığı bir darbe ile devrilmesinden bu yana 1 yıl geçti. Türkiye'nin Kıbrıs'a ilk asker çıkartmasından, adanın işgalinden bu yana da bir yıl geçti.

Bir yıldır, Türkiye halkı «Kıbrıs, Kıbrıs» diye uyutuldu. Türkiye işçi sınıfı, Türkiye emekçi halkı, kendisi gibi işçi, kendisi gibi emekçi Yunan halkına düşman edildi. Düşmanlıklar, savaş emelleri, körüklendi. Tıpkı, 1950'lerden önce Kıbrıs'ta Türklerle Rumlar kardeş kardeşe yaşarlarken, Kıbrıs diye bir mesele yokken, ardında Amerika'nın, İngiltere'nin, kısaca emperyalistlerin en kanlı planlarının ve cinayetlerinin yattığı oyunlarla, kardeş halkların birbirlerine düşman edildiği gibi.

Bir yıl öncesini hatırlayalım: Adaya ilk çıkartma yapıldığı gün, oraya, «Adanın bağımsızlığını sağlamak üzere, barış götürmek için gidiyoruz» diyen Ecevit, bu bombalı, ölümlü «barış» ı adaya götürdükten sonra, orada binlerce emekçi öldükten sonra, düşmanlıklar biraz daha kışkırtıldıktan sonra, adanın bağımsızlığı sözlerini bir daha ağzına almadı. Ardında emperyalist güçlerin pusuya yatmış olduğu, parababalarının desteklediği ve alkışladığı bu bombalı barış harekâtının nereye varacağı açıkça görüldü. CHP, hemen bir fatih edasına bürünüp, Kıbrıs halkının sırtından, Adanın bağımsızlığının sırtından «oy» ve seçim kazanma derdine düştü.

Kıbrıs bağımsız bir devletti. Ne bağımsızlığı ne toprak bütünlüğü kaldı. Türkiye'de emekçi kitlelerin en hassas duygularıyla oynanarak; tahrik edilerek, radyosu, gazetesi, yazarı, çizeriyle öyle bir hava estirildi ki, insanlar büyük çoğunluğuyla Kıbrıs konusundaki gerçekleri göremez oldular. Kıbrıs'ta olup bitenlerden kimlerin ne çıkarları olduğunu, faturayı kimlerin ödeyeceğini uzun süre göremediler. Parababalarının, sömürücülerin, Türkiye emekçi halkını Yunanistan emekçi halkına düşman ederek, nasıl büyük çıkarlar sağladıklarını, bu yolla nasıl gerek Yunanistan gerek Türkiye işçi sınıfının, emekçi halkının sömürücülere karşı bilinçlenmesini, mücadelsini engellemeyi, saptırmayı amaçladıklarını, kolay kolay anlayamadılar.

Meselâ sıkıyönetim, «Kıbrıs'ın fethinin» küçük bir «hediye» si oldu işçi sınıfımıza ve emekçi halkımıza. O gün bu gün, bütün direnişleri, mücadelesi engellenip duruyor.

Daha o zaman 8 milyara varmış olan savaş harcamaları açığı, Kıbrıs harekâtının halkımızın sırtına yüklediği bir başka hediyesiydi. Kıbrıs olaylarından sonra, hayatın emekçiler için nasıl zorlaştığını, fiyatların nasıl çok daha büyük hızla arttığını herkes biliyor.

Savaş meydanlarında ölenler kimlerdi dersek, yine aynı cevap: Savaş meydanlarında yine işçiler, emekçiler, emekçi halk çocukları öldü. Türkiyeli veya Rum, hepsi emekçiydi onların.

Bütün sendikalar, işçilerden Kıbrıs için mecburî bağış kesmek üzere seferber oldular. Nereye gitti bu bağışlar? Yerini bulsa, yani silâha, topa, tüfeğe, donanmaya gitse bile, işçi sınıfımız ne kazandı bundan? O bağışlar sınıf kardeşi olan başka işçilerin, başka emekçilerin savaş meydanlarında vurulmasına yaramadı mı? Bazan sömürücüler, ellerindeki bütün propaganda imkânlarıyla olaylar etrafındaki toz dumanı öylesine artırırlar ki, gerçekleri görmek zorlaşır. Halklar halklara düşman edildikçe, sömürüler rahatlar. Gerçekler görülmesin, yalanlar, oyunlar ortaya çıkmasın diye egemen güçler bütün baskı ve tahakküm araçlarını da kullanırlar.

İşte, bir yıldan beri Kıbrıs konusunda da aynı şeyi yapıyorlar.

Kıbrıs'ta olup bitenlerden bugüne kadar sadece Amerika ve diğer yabancı sömürücüler yani emperyalistler yararlandı. Bir de Türkiye'li ve Yunan'lı parababaları —o da umdukları kadar değil— yararlandılar. Haa, bir de, Kıbrıs'ta turistik tatil geçirmeye meraklı tuzu kuru varlıklılar.

Türkiye, Yunanistan ve Kıbrıs emekçileri, işçi sınıfı, hiçbirşey kazanmadı bütün bunlardan. Kayıplarından ve boş bir vatan - millet - Sakarya edebiyatından başka...

kazanılmış referandum hakkı geri alınamaz!...

İşçi sınıfımız, yıllardan beri özgürce sendikalaşmak, sarı sendika ağını parçalamak için mücadele vermiştir. Halâ da veriyor. Patron sendikalarının, sahte fişlerle, yetki hileleri ile işyerinde sözleşme yetkisi almalarının önlenmesi, işçilerin kendi sendikalarını özgürce seçebilmeleri için, «gizli oy, açık suyım» a dayanan **referandum** mücadelesi verdik. GERÇEK'in ilk sayısında anlattığımız gibi, pek çok işyerinde en önemli direnişler, son bir yıldır referandum hakkının elde edilmesi için yapıldı. Sonunda, referandum hakkını fiilen kazandık. İş mahkemeleri, yetki anlaşmazlıkların da referandum kararı vermeye başladılar. Mücadelemiz sonucunda, bu güne kadar 49 referandum kararı verildi.

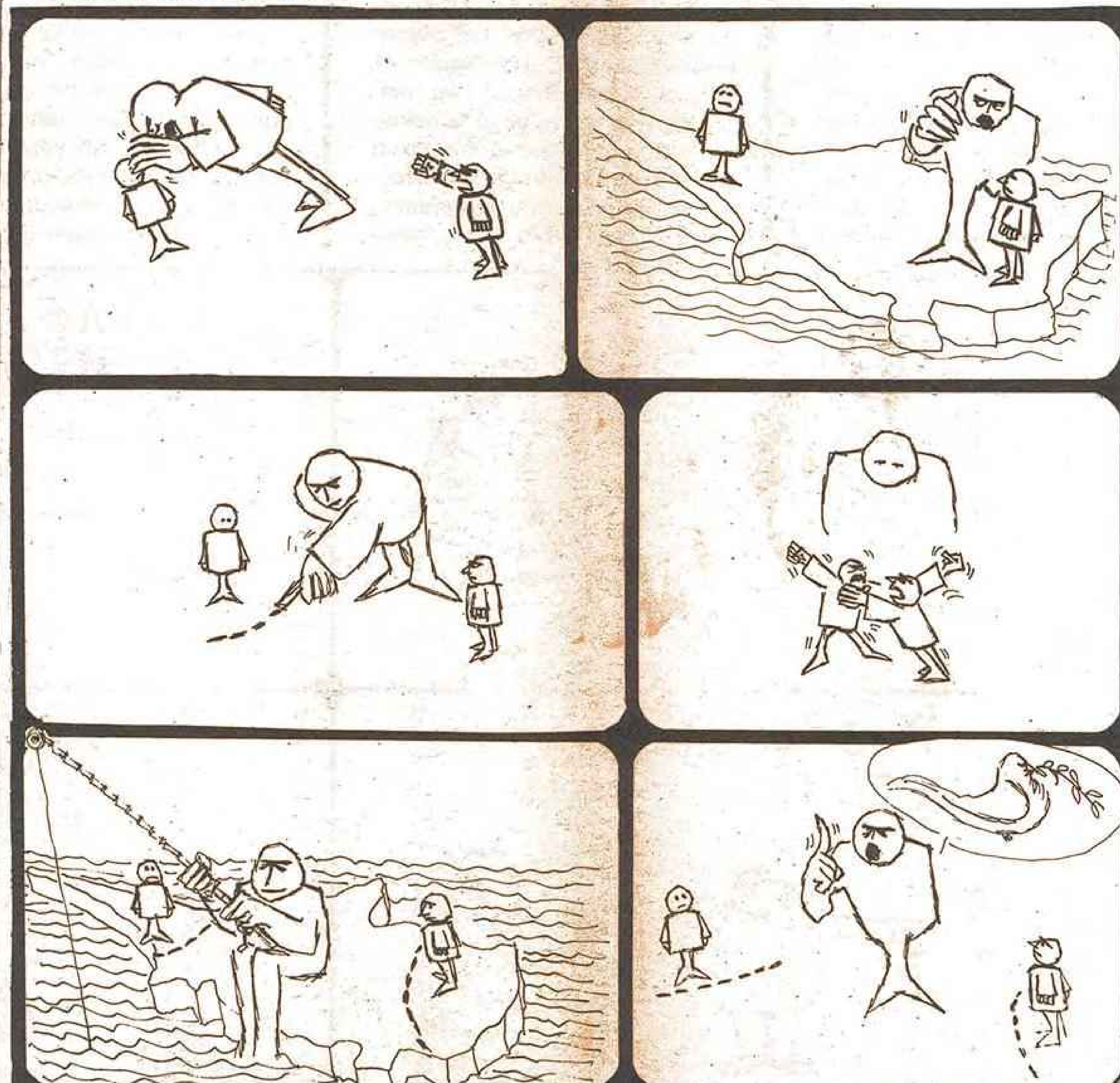
Bu işçi sınıfımızın mücadelesinde kazandığı bir zaferdi. Ama fiilen alınmış olan referandum hakkı, kanunlaşmadığı için sömürücülerin iktidarı tarafından her an saptırılabilir veya engellenmek istenebilirdi. Nitekim istendi de. Yargıtay 9. Hukuk dairesinin kararıyla, bir işyerinde referandum uygulaması durduruldu. Bu kararla, işyerinde yetki patron sendikalarına bırakılmak isteniyor, işçilerin, istedikleri sendikayı özgürce seçmeleri; ve bilinçli tercihlerle, her referandumda işyerindeki en ilerici sendikaya oy vermeleri, çoğunlukla DİSK'i tercih etmeleri engelleniyordu. Bu kararla işçi sınıfımızın sarı sendikacılığa karşı yükselen gür sesi bastırılmak isteniyordu.

Milletvekillerinin saat ücretleri 900 liradan fazla

Aylıklarını, iki buçuk dakikada 28 bin liraya «oy birliğiyle» çıkartıveren parlamenterler, gerçekten de bu «zam»ma hak kazanmışlar doğrusu. Çok çalışmışlar.

Meclisler tatil olurken yapılan resmî açıklamaya göre, bu dönemde Mecliste bekleyen 22 tasarıdan sadece üçü kanunlaşabilmiş. Bu da birşey değil. Son iki yılda Millet Meclisi toplam olarak 758 saat çalışmış. Bir yıl 365 gün olduğuna göre, günde bir saat 2 dakika...

Zenginin malı züğürdün çenesini yorarmış ama, şöyle bir küçük hesap yapacak olursak, milletvekillerinin brüt saat ücretleri 900 lirayı geçiyor.

İŞTE KIBRIS GERÇEĞİNİN İÇYÜZÜ!

KIDEM TAZMİNATI üzerine oynanan oyun

Kıdem tazminatlarını, sözde yeniden düzenleyen kanun nihayet çıktı. Çıktı ama nasıl?

Görevi işçi sınıfımız ve emekçi halkımızın alın terinin, emeğinin sömürülmesinin yoğunlaştırılması olan MC, «kıdem tazminatları» ile, işçi sınıfımıza patronlar adına yeni bir «oyun» oynamaya kalkıştı.

Bilindiği gibi, yeni kanun çıkmazdan önce, kıdem tazminatları her yıl için 15 günlük ücret üzerinden hesab edilirdi ve bu tazminata ancak 3 yıllık işçiler hak kazanabilirdi. MC'nin çıkarttığı yeni kıdem tazminatı kanununda, ilk bakışta tazminat 15 günden 30 güne çıkarılıyor ve tazminata hak kazanmak için 1 yıl çalışmış olmak ilkesi getiriliyor. Ama kanunun diğer maddelerine bakılınca, ortada nasıl bir yeni yalan, nasıl bir yutturmaca olduğu ve sömürücüler hesabına nasıl bir oyun oynandığı hemen ortaya çıkıyor.

Kıdem tazminatına esas olacak 30 günlük ücret tutarının, her yıl için hesaba katılacak miktarı, günlük asgarî ücret tutarının 7,5 katından fazla olmayacak. Böylece, 40 liralık asgarî ücret yürürlükte kaldığı sürece, kıdem tazminatı 9 bin lirayı aşamayacak.

Şimdi bu maddelerin püf noktasına bakalım:

Birincisi, işverenlerin işçilerin kıdem tazminatları için bankadaki fona yatıracakları paraların toplamı milyonlara varacaktır. Bu fonda toplanan paralar yine işverenlere kredi olarak döndürülecek, bu kredilerle yeni sömürü imkânları sağlayacaklardır. Yani sonunda kârlı çıkan yine parababaları olacaktır. Üstelik de nasıl Sosyal Sigortalara kendi paylarına düşen primleri vermiyorlar ve milyara varan işveren borçları duruyorsa burada da işlerine gelmeyince fona para yatırmayıp gerekli meblağın hazineden vs. sağlanması yoluna gideceklerdir.

İkincisi, işveren bu imkâna dayanarak gözünü kırpmadan işçi çıkartmayı sürdürecektir. Daha da hızlandıracaktır.

Hele getirilen tazminat sınırları gözönünde tutulursa, kıdem tazminatlarına 15 günden 30 güne çıkmasının da bir faydası olmadığı görülecektir.

Kıdem tazminatlarını sözde artıran kanunun ardındaki oyunlar bunlardır.

Parababalarıdır yine bu işten kârlı çıkacak olanlar.

gerçeğin dili

VEHBİ KOÇ MU İŞÇİ HRİSTO MU ?

Hiç dikkat ettiniz mi? Patronların, ağaların, beylerin başları ne zaman sıkıda kalsa; ne zaman artık emekçi halkın bilinçlendiğini, örgütlendiğini görseler; ne zaman, artık bu sömürü düzeninin pis işleyişini «kader», «Kısmet» diye maskelemenin imkânı kalmadığını sezseler; hemen bir «Vatan-millet-Sakarya» edebiyatı tuttururlar. Ne yapıp yapıp bir dış mesele çıkarır, bir düşmanlık, bir savaş havası yaratır, işçi sınıfının ve emekçi kitlelerin dikkatini çığ gibi büyüyen işsizlik, pahalılıktan, sınıf mücadelesinden, kendi yarattıkları suni dış kavgaya çevirmeye çalışırlar. Ortalık, «milli birlik», «beraberlik», «Milletçe eleleyiz» lâflarından geçilmez olur.

Hani çocuğun karnı açtır, ağlar da, yiyecek birşey yoksa, «bak kuş geçiyor,» «bak köpek havladı» diye oyalanır ya, tıpkı bunun gibi.

Türkiye'de de, uzağa gitmeye gerek yok, şu son bir yılın olaylarına bakalım. İşçi sınıfımız ve emekçi halkımız hızla bilinçleniyor, sınıf bilincine varıyor, örgütlenme mücadelesi veriyor. Bu sömürü düzeninin çarklarının nasıl döndüğünü anlıyor ve bu sömürü düzenine vurmaya hazırlanıyor. Artık yutmuyor, artık susmuyor. Türkiye'deki bütün sömürücüler, irili ufaklı bütün patronlar, bütün ağalar, beyler, tefeciler, aracılar büyük bir huzursuzluk içindeler. Artık eskisi kadar kolay ve sıkıntısız «yönetemediklerini» görüyorlar. Artık kitleleri «oy davarı» halinde güdemediklerini görüyorlar. Artık kitlelerin ekonomik mücadelesinin, örgütlenme mücadelesinin bir yandan kârlarını kemirirken, bir yandan da düzenlerini (sömürü düzeninin) temeline yöneldiğini görüyorlar. O zaman, bir yandan çeşitli baskılara, zulme başvuruyorlar; En bilinçli işçileri işten çıkarıyor, sendikalaşmayı ve siyasal örgütlenmeyi engellemeye çalışıyor, köylü hareketlerini bastırıyor, hele hele işçi sınıfının kendi partisinde örgütlenmesini, kendi partisiyle siyasal mücadele vermesini engellemek için ellerinden geleni ardlarına koymuyorlar. Kitleleri bilinçlendirecek yayınları toplatıyor, yasaklıyor; kitlelere bilinç götüren, onları uyandıran işçi liderini, sosyalistleri, emekçileri, zindanlara tıkıyorlar. Bu da yetmedi mi, işçilerin, emekçilerin, gençlerin üzerine eli bıçaklı, silahlı katil komando çetelerini saldırtıyorlar. Ama sömürücüler, yine de bütün bunların bile yetersiz olduğunu biliyorlar. O zaman ne yapacaklar, bir yol daha deniyorlar: Savaşlar kışkırtıyorlar. Bir emekçi halkı bir başka emekçi halka düşman ediyorlar. Kitlelerin en zayıf olan duygularını sömürüyorlar. Sınıf mücadelesi maskelensin diye, bir dış düşman yaratıp, dikkati oraya yöneltiyorlar.

Şimdi meselenin püf noktasına gelelim.

Soruyoruz: Siz hiç savaşta Onassis'lerin, Koç'ların, yani parababalarının öldüğünü gördünüz mü?

Meselâ Kıbrıs meselesini kimler bu hale getirdi bir bakalım. İşçi Memet'in, köylü Hüseyin Dayı'nın, emekçi Mustafa'nın, Ayşe'nin, Fatma'nın fikrini soran oldu mu. «Kıbrıs ne olsun» diye. Aynı şekilde Yunanlı işçi Hristo'nun, Marika'nın, Stefanos'un fikrini soran da olmadı.

Yine soruyoruz: Bir yıldan bu yana Yunan emekçi halkına orada da Türkiye emekçi halkına karşı amansızca kışkırtılan düşmanlıktan; Kıbrıs'ta bütün olup bitenlerden İşçi Memet'in, emekçi Mustafa'nın, İşçi Hristo'nun, Yunanlı emekçi Stefanos'un ne yararı oldu. Hayatı mı kolaylaştı? Daha az mı sömürülüyor? Çoluğunun çocuğunun kursağına daha iyi yiyecek mi gidiyor? Aksine, her iki ülkede de, bu olaylar geliştiğinden beri fiyatlar daha da arttı. Her iki ülkede de, hele Türkiye'de, sıkıyönetim fatan derken, emekçilerin mücadelesi engellendi, patronlar karşısında silahsız bırakıldılar.

Savaş meydanlarında Memet'le Hristo birlikte öldüler. Ölüm herkes için aynı ölümdür. Ve bu sırada Onasis'lerle Niarkos'lar, Koç'lar, Teke'ler, bir silah alışverişinin veya başka bir yüklüce alışverişin şerefine içki masalarında kadeh tokuşturuyorlardı.

Soruyoruz. İşçi Memet'in hayatı, yaşayışı, çalışması, sömürülüşü işçi Hristo'ya mı benziyor, yoksa Vehbi Koç'a mı? Memet, aslında çalışmasıyla, yaşamasıyla Hristo'ya mı daha yakındır yoksa Koç'a mı? Bu sorunun cevabı tektir ve çok açıktır: Dünyanın sömürünün sürdüğü bütün ülkelerinin işçileri aynı şekilde yaşar, aynı patronlar düzeni, aynı patronlar ortaklığı tarafından, aynı şekilde amansızca sömürülürler. Hiç fark yoktur aralarında. Dünyanın bütün parababaları da ortaklık halinde aynı şekilde ve işbirliği yaparak sömürürler işçileri. Ve işçi Memet'le işçi Hristo'nun sınıf kardeşliği'ni maskelemek, unutturmak için her türlü savaş kışkırtıcılığı yaparlar. Emekçi halkları birbirine düşürürler Böylece kendi sömürü düzenlerine rahat bir nefes aldırırlar.

İşte bu yüzden, «Bütün ülkelerin işçileri birleşin» deriz biz. Birleşelim ki, sömürücülerin maskelerini sıyıralım. Bizleri birbirimize nasıl düşman ettiklerini görelim. Nasıl milyarlık büyük bir ordu olduğumuzu ve birleşince gücümüzün ne olduğunu anlayalım. Birleşelim ki, sömürü düzenini bir daha doğrulamayacak şekilde yıkalım.

Sahibi ve Yazışleri Müdürü: Tektaş Ağaoğlu / Yönetim yeri: Cağaloğlu, Başmusahip Sokak, Tan Ap. No: 11, İstanbul / Dizgi : Murat Matbaacılık Koll. Şti. 27 45 71 / Baskı : Karaca Ofset, 27 53 45 / Baskı Tarihi : ....

FAŞİZM NEDİR ?

Bunca sözü edilen, emekçi sınıfların en büyük düşmanı olan FAŞİZM nedir? Bazıları faşizmi, Hitler, Mussolini gibi deli bir diktatörün yönetimi sanır. Oysa bütün o faşist diktatörler de, aslında kuklalardır. Faşizm büyük sermayenin, parababalarının en gerici, en gözü dönmüş olanlarının, en gerici, en zalim, en kanlı diktatörlüğüdür.

Faşizm denilen sermaye diktatörlüğü, her yerde aynı biçimde gerçekleşmeyebilir. Farklı görünüşler kazanabilir. Kimi yerde bir diktatör ortaya çıkar. Kimi yerde bir askeri yönetim şeklinde olur. Kimi yerde bir askeri darbe ile gelir, kimi yerde, çıkmazlarına bir türlü çare bulamayan egemen sınıflar faşistleri adeta davet ederler; ama faşizmin özü her yerde aynı kalır: Faşizmi asıl destekleyenler iktidara getirenler hep aynıdır. Kimler mi? Tekelcilerin, parababalarının en kodamanlarının en gericileri, en satılmışları, en kanlıları. Faşizmin bu sınıf temelini asla unutmamalıyız.

Faşizm böylece toplumdaki küçük bir zümrenin, parababalarının bütün halk üzerinde uyguladığı bir baskı ve tahakküm, zulüm ve cinayet düzenidir. Bu yüzden de faşizm sadece bir avuç gözü dönmüş parababasının çıkarına hizmet eder. Buna karşılık, başta işçi sınıfı olmak üzere bütün emekçi halka, bütün çalışanlara kan kusturur. Parababaları kârlarını arttırırken işçilerin, emekçilerin ücretleri azaltılır. Azaltılmasa bile, artan pahalılık tarafından silinir süpürülür, buna karşılık, bütün grev, direniş, ekonomik mücadele, örgütlenme hakları yasaklanır; ellerinden alınır. Ne demokratik hak ve özgürlükler, hatta ne de sermayenin kendi yapmış olduğu kanunlar kalır ortada. Sınıf mücadelesini geriletmek ve parababalarının düzenini sürdürmek için faşist yönetim; faşist devlet, hiçbir kanun, hiçbir demokratik hak tanımaz.

İşçi sınıfının ve emekçilerin bütün mücadelesi, örgütlenmesi engellenir. Eli ayağı bağlanır. Bütün yasalar, hatta patronların kendilerine koymuş oldukları kanunlar ve «demokratik hak ve hürriyetler» denen, aslında yine de kısıtlı olan bütün haklar ayaklar altına alınır.

Faşizmin emrindeki çeteler, işçi semtlerine, emekçilere üzerine, devrimciler, sosyalistler üzerine cinayet ve dehşet saçarlar.

Kitaplar toplanır, yakılır, yasaklanır. İnsanlar sorgusuz sualsiz gece yarıları tutuklanır, işkence görür. Emekçi kitleler uyanmasın diye bütün ilericiler, yurtseverler, hele sosyalistler üzerinde en büyük baskılar uygulanır.

Faşizm, emekçi kitlelere karşı sermayenin en azgın saldırısıdır.

Faşizm işçi sınıfının ve bütün emekçilerin en kötü düşmanıdır.

Bu azgın canavar, bu düşman, ancak bütün emekçi sınıfların, toplumdaki bütün ilerici, demokrasiden yana güçlerin ortak mücadelesiyle yenilir.

Bu azgın canavarın bir daha dirilmeyecek şekilde öldürücü darbe yemesi ise, ancak onu yaratan sömürü düzeninin, parababalarının, sermayenin bütün yıkılmasıyla mümkündür.

FAŞİST KATİLLERLE İŞBİRLİĞİNİN SON CİNA

Gazetelerde, radyolarda, hergün yeni bir saldırı, bir cinayet haberi... Faşist çetelerin, eli bıçaklı, silâhlı satılmış katillerin işledikleri cinayetler, saldırılar bunlar. Gazeteler, «sağ - sol çatıştı» diye veriyorlar haberleri. Sermayenin basının işine böylesi geliyor da ondan. Aslında, Türkiye'deki faşist güçler, işçi sınıfının ve emekçi halkın mücadelesini engellemek, bu sömürü düzenini devam ettirmek için, zor kullanmaya, kitleleri sindirmeye çabalıyorlar. Parababalarının sömürüsü sürsün, kârı artsın diye, halkı zulümle, baskıyla susturmak isteyen sermaye uşakları, işçilerin, emekçilerin, gençlerin üzerine saldırıyorlar.

İki amaçları var : Birincisi emekçi halkın bilinçlenmesini, bilinçlendirilmesini, örgütlenmesini ve bu düzene «dur» demesini engellemek. İkincisi de, kendileri kargaşa yaratıp, bu kargaşadan doğacak ortamda, faşist diktatörlüklerini kurma hayalini gerçekleştirmek. Bu oyunun ardında CIA'sı ile, şusuyla busuyla, bütün yerli - yabancı gizli servisler var. Bu oyunun ardında, parababalarının en gözü dönmüş, en kanlı bölümü var. Bu oyunun ardında, halkımızı iliğine kemiğine kadar sömüren bütün yabancı güçler, Amerikasıyla Avrupasıyla, bütün «emperyalist» ülkeler var.

Faşist komandolar, son olaylarda cinayetlerini, saldırılarını azıttılar. Milliyetçi Cephe Hükümetinden güç aldılar. İt gibi bağırarak ,uluyarak selâmladıkları Başbuğun MHP Genel Başkanı Türkeş, MC hükümetinde yer alıyor. Böyle olunca ardlarını sağlam yere dayadılar. Cinayetlerinin hesabını soran yok. Kimisi zaten poliste görevli. Kolluk kuvvetleri, saldırıya uğrayanları değil saldırganları koruyor. Yedi sekiz aydan bu yana az genç ,az işçi, az öğretmen öldürülmedi, yaralanmadı.

Şöyle bir hatırlayalım : Unuttuklarımız da vardır arada... Anadolu'nun dört bir yanında her gün tekrarlanan faşist saldırılar sıralanmayacak kadar çok. Sadece cinayetleri bile sıralarsak ve ölenlerin işçiler, yurtseverler, sosylistler, devrimciler olduğunu, katillerin hep faşist komandolar olduğunu ve şimdiye kadar hiçbirinin yakalanıp ceza görmediğini hatırlatsak, durum apaçık ortaya çıkar.

Faşist saldırganlar, 1974 Aralık ayında, Irmak hükümeti sırasında, iyice cesaret bulmaya başladılar. Devrimci öğrenci **Şahin Aydın** faşist katiler tarafından tabancayla vurularak öldürüldü. Yine Aralık ayında, Adana CHP mitingini izleyen işçi **Hüseyin Örek**, bir MHP'li faşist karateci tarafından öldürüldü. 1975 Ocağında MHP'li, Ülkü Ocak'lı saldırganlar daha da cesaretlendiler. İstanbul Vatan Mühendislik - Mimarlık Akademisinde üç devrimci öğrenciyi çok ağır yaraladılar. Bunlardan **Kerim Yaman** öldü. Mart ayında, Türkiye Sosyalist İşçi Partisi'nin «Bağımsız Türkiye» afişlerini asan emekçi **Adnan Şenel**'i bıçakladılar. Adnan Şenel uzun süre ölümle çarpıştıktan sonra kurtuldu. Şubat ayında, TÖB - DER'in 67 ilde düzenlediği demokratik haklar için toplantılar sırasında, tam bir faşizm provası yapıldı. Özellikle Muş, Kahramanmaraş, Amasya, Tokat, Adıyaman, Bingöl, Afyon, Sivas ve diğer illerde faşist güruhlar, toplantılara katılan halka silâhla saldırdılar. Olaylar günlerce devam etti. Yüzlerce yaralı ve ölenler oldu. Bursa ve Ankara'da MHP'li komandoların saldırısıyla, öğrenciler yaralandı. Erzurum TÖB - DER şube başkanı bıçaklandı. İstanbul'da Mayıs 1975 başında, Site öğrenci yurduna faşistlerin silâhlı saldırısı sırasında işçi **Abdi Gönel** öldürüldü. Ankara'da yine bir sokak saldırısı sırasında öğrenci **Veli Yıldırım** faşistler tarafından öldürüldü. Haziran ayında, Sakarya TÖB - DER şube yazmanı devrimci öğretmen Hikmet Demir faşist serseriler tarafından vuruldu. Şube Başkanı öğretmen Sedat Ege ise yaralandı. Turgutlu'da devrimci öğretmen Battal Öz, Erdemli'de öğretmen Murat Gökten, Sivas'ta öğretmen Hüseyin Esen, aynı şekilde, faşistler tarafından vuruldular.

Ve son olarak... Şavşat'ta devrimci öğretmen Hasan Şimşek, Bursa'da öğrenci Ahmet Vatan Kırkbulak faşistler tarafından vuruldu. Sakarya'da işçi Abdülkadir Düzün karakolda polisler tarafından dövülerek öldürüldü.

Polis - komando işbirliğiyle gerçekleştirilen işkenceler, tehditler, okullara, parti binalarına, toplu haldeki halk üzerine saldırılar da ayrı. Viranşehir'de 20 yoksul köylünün jandarma tarafından oracıkta kurşuna dizilip katledilmesi ayrı. Yine bir gencin ölümüyle sonuçlanan, ırkçı - faşist Türkeş'i protesto eden Diyarbakır halkının üzerine, faşistlerin de kışkırmasıyle ateş açılması, gelişen halk düşmanı olayları ayrı. CHP mitinglerini izleyen halka saldırılar ayrı.

İşte faşizm hayranlarının, faşist katillerin, sermayenin satılık uşaklarının bazı cinayetleri ve işte ardlarını dayadıkları MC...

İşçi Abdülkadir Düzün karakolda dövülerek öldürüldü

Sakarya'da, işçi Abdülkadir Düzün sivil memurlar tarafından götürüldüğü karakolda, dövülerek öldürüldü. 5 Temmuz gecesi, üç işçi arkadaş, bütün haftanın yorgunluğunu dinlendirmek üzere, Adapazarı Çark gazinosuna gitmişlerdi. Kendi hallerinde kimseyi rahatsız etmeden eğlenirlerken, arkalarındaki masada bulunan üç sivil memur gelip onlara hakaret ettiler ve zorla bir polis aracına bindirip karakola götürdüler. Olay yerindeki garsonlar, işçi arkadaşların kimseyi rahatsız etmediklerini, neden götürüldüklerini bilmediklerini söylüyorlar. Üç işçi, emniyette kendilerini götüren siviller ve oradaki görevliler tarafından birkaç kere su ile ayıltılıp sürekli olarak dövüldüler. Emniyet mensuplarının böylesine kendilerinden geçmelerinin sebebi

BU DÜZENİNİN AFYONLARI: SPOR YUTTU

Kimimiz tarih kitaplarından, kimimiz filmlerden biliriz, Roma İmparatorluğu zamanında kanlı gladyatör dövüşleri yapılırdı. Arena denen bir stadyumda binlerce Romalı tribünlerde toplanır ve ortada dev yapılı kölelerin birbirlerini çeşitli silâhlarla öldürmelerini seyrederdi. Çöken, yozlaşan Roma imparatorluğunun bütün servetlerini ellerinde toplayan hakim sınıflar (köle sahipleri), kendileri gibi varlıklı, zengin olmayan ve git gide fakirleştikleri için sızlanan diğer Roma yurttaşlarını (köle olmayanları) uyuşturmak, onların öfkelerini bastırmak, onları «kan'a doyurmak» için bu ölüm eğlencesini icad etmişlerdi Meydanda dev yapılı köle - savaşçıların birbirleri ile dövüşmelerini, birbirlerini öldürmelerini seyreden Romalılar bütün öfkelerini bu meydanlarda bırakıyorlar, sömürücülere yönelmesi gereken kinlerini, yenik düşmüş gladyatör'e kusuyorlar ve arenadan ferahlamış, boşalmış olarak çıkıyorlardı.

İçinde yaşadığımız kapitalist düzende, spor da işte bu gladyatör dövüşleri gibi bir **afyonlama** aracıdır. Bugün kapitalist ülkelerde milyonlarca ve milyonlarca insan (çoğu emekçi) stadyumları, yani günümüzün arenalarını dolduruyor. Meslekleri sporculuk olan (profesyonel sporcular yani) genç insanlar bu stadyumlarda yarışıyorlar. Binlerce kişi de tribünlerde onları seyrediyor. Bağırıyor, çağırıyor, heyecanlanıyor ,seviniyor, ağlıyor, sövüp sayıyor, icabında yumruk yumruğa dövüşüyor.

Kapitalist düzende bunun adına da «spor» diyorlar. İlkin soralım: Bu gerçekten spor mudur?

Hayır. Elbette hayır.

Spor insanın vücut sağlığını geliştirmek, insan vücudunun tabiata karşı daha dayanıklı, daha güçlü, daha çevik olmasını sağlamak için yapılır. Spor yarışmaları da aynı amaca yöneliktir. İnsanın vücudunu geliştirip, çeviklikte, hünerde, dayanıkılıkta bir başkası ile yarışmasıdır.

Fabrikalarda, bürolarda ve çoğunlukla elverişli olmayan şartlarda bozulan, zorlanan vücut sağlığını korumak, geliştirmek için, vücutta biriken zararlı maddeleri (yağ, toksin) atmak, vücutta beliren sakatlıkları (iki büklüm çalışma, kımıldamadan tezgâh başında dikilme, hep oturarak çalışmadan doğan hamlıklar) düzeltmek için insanlar spor yaparlar. İnsan vücudunun ve kafasının bu yük imkânlarını daha da geliştirir spor.

Yoksa 22 futbolcunun koştuğu 22 bin kişinin tribünlerde, bir o kadarının da televizyon, radyo başında oturup, sigara içip, bağırıp çağırdığı, bunu, spor toto gibi bir kumar, bir avantadan kazanç sağlama aracı yaptığı sözümona yarışmalara spor denemez. Bunun bir başka adı olmak gerekir.

BU NEDİR ÖYLEYSE?

Bu, sermaye düzeninin milyonlarca emekçiyi uyutup, afyonlamak için sporu alet etmesidir. Sporu, geniş emekçi kitlelerin öfkesini, kinini bastırmak, bilincini köreltmek için kapitalist düzenin bir silâhı haline getirmesidir.

Öyle olmuyor mu gerçekten? Futbol mevsimi açıldıktan sonra Levent'ten, Sağmalcılar'dan, Çırpıcı'dan, Osmaniye'den, Kartal'dan, Pendik'ten, Kazlıçeşme'den, Topkapı'dan, Silâhtar'dan, Safraköy'den yüzlerce ve yüzlerce işçi, emekçi, çırak Pazar günleri akın akın stadyumlara koşmuyor mu? Kahvelerde televizyon başlarına çöreklenip, saatlar boyu futbol maçları seyredilmiyor mu?

Yalnız İstanbul'da mı böyle? Hayır. İzmit'li, Sakarya'lı, Bursa'lı, Sivas'lı, Trabzon'lu, Adana'lı, Mersin'li, Konya'lı, Ankara'lı, İzmir'li işçiler, emekçiler de böyle değil mi?

Daha okuma yazmayı sökememiş, kerrat cetvelini bilemeyen gencecik emekçi çocukları Fenerbahçenin geri dörtlüsünü, Trabzonspor'un ileri üçlüsünü, Eskişehirspor'un yedek kalecisini birer birer saymıyor mu?

Sivassporlu, Kayserisporluya düşman olmuyor mu? Herhangi iki şehrin maçında tribünleri dolduran binlerce emekçi, diğer şehrin emekçilerini düşman belleyip ana avrat sövmüyor mu? İcabında hırsını alamayıp yumruk yumruğa dövüşmüyor mu? Kayseri'de, Sivas'ta, Bursa'da insanlar ölmedi mi bu yüzden?

POLİS
...YETLERİ

neydi? Gazinodaki herhangi bir olay (ki olay yoktu) nasıl olup da bu rad deye gelmişti? Bütün bu soruların işçilerin çalıştıkları fabrikadki sendikalaşma sorunlarında, o işyerinde çeşitli oyunlarla yetki almış bulunan MHP güdümündeki faşist Türk Metal - İş sendikasında ve bu sendikaya karşı muhalefette aramak gerek.

Karakoldaki dayak olayı sırasında genç işçi Abdülkadir Düzün öldürüldü. İşçi Ahmet Çakır ve Hasan Demircan ertesi gün Hükümet tabibine sevkedildilerse de Hükümet tabibi muayenelerini yapmak ve rapor vermekten kaçındı. Serbest bırakılınca, Sigorta Hastahanesinde, ertesi gün ilk tedavileri yapıldı ve 10 günlük istirahat verildi. Böylesine dövülmüşlerdi.

Gazetelere hiçbir şey sızdırılmadı. Ölenin hesabı sorulmadı. Oysa faşist - polis işbirliği bir kere daha bir cinayette rol oynamıştı. Gencecik bir işçi öldürülmüştü.

Devrimci öğretmen Hasan Şimşek'i de faşistler vurdular

Şavşat'ta, devrimci öğretmen Hasan Şimşek, Temmuz başında, faşistler tarafından vuruldu. Halkını sevdiği, işçi sınıfının ve emekçi halkının sömürücülere karşı mücadelesinde yerini aldığı için faşistlerin hışmına hedef olmuştu.

TÖB - DER ŞUBELERİNİN BİLDİRİSİ

«NE ÇIKAR
KESİLSİN İSTERSE BAŞLARIMIZ
BİRER BİRER.
OYSA DEĞİŞMEZ BİR
YASADIR BU :
DEVRİMCİLER ÖLÜR
DEVRİMLER .SÜRER.

Karanlık, yağmurlu bir gecede vurdular başını devrimci öğretmen Hasan Şimşek'in. Sonra da bıraktılar bir duvar dibine. Sırra kadem bastılar. Yalnız Hasan'ın katilleri değildir bulunmayan. Turgutlu'da Battal Öz, Erdemli'de Murat Gökten, Sivas'ta Hüseyin Esen, Sakarya'da Hikmet Demir'in de.

Kimdir Hasan Şimşek?

Şavsat'ın Balıklı köyünde yoksulluklar içinde doğurdu anası onu. Tüm umutlar Hasan'daydı.

Köyünde ilkokulu, Şavşat'ta ortaokulu, Artvin'de liseyi tüm halk çocukları gibi «kert puğaçayla haftalık yiyeceğini sırtıyla taşıyarak okudu.

Halkçı bir öğretmendi; onun kurtuluşu için çalışıyordu.

Devrimci bir öğretmendi; sömürüydü, ezilmişliği, fukaralığı yaratan egemen güçlere karşı uğraş veriyordu. Öğrencilere çağdaş bilimin ışığını götürüyordu. Emekçi sınıfların yükselen bağımsızlık ve demokrasi savaşında bir sıra neferiydi.

Çıkar çevreleri, son aylarda yurdun her köşesinde tüm yurt severleri devrimcileri, işçi ve köylüleri, öğretmenleri, öğrencileri, gençleri, canice öldürüyorlar. Para babalarının en kanlı, en saldırgan, en açık yöntemi olan faşizmi uyguluyorlar. Şavşat'ta bir çok oyunlar tezgâhladılar, tutturamadılar. Hasan Şimşek'in ölümü de ülkemizde düzenlenen bu faşist uygulamaların Şavşat'taki uzantısıdır. Ama bu, faşist cephenin işlediği ne ilk ne de son cinayettir.

Şu çok iyi bilinmelidir ki :

Zulüm ve baskılar, yapılan kıyımlar halkımızın yükselen devrimci mücadelesini durdurmayacaktır.

Hasan'ların yumrukları can çekişen emperyalizme ve yerli ortaklarının saltanatına şimşek gibi çakıp yerle bir edecektir.

Dökülen kanlar faşizmi boğacaktır.

Devrimci öğretmenin öldürülmesini ve faşizmi protesto için Şavşat'ta düzenlenen mitinge binlerce kişi katıldı. Yoksul köylüler, civar köylerden kamyonlarla, yürüyerek akın akın geldiler. Karadeniz bölgesindeki TÖB - DER üyeleri, öğretmenler, gençler de mitinge bütün güçleriyle katıldılar. Konuşmalar sık sık, «İş - ekmek - hürriyet» sesleriyle kesildi. Emekçi halk faşist katilleri protesto etti, mücadeleye ant içti.

Faşizm, ilk defa, Avrupa'da, birinci dünya savaşından sonra ortaya çıktı. Bu savaştan sonra, Avrupa'nın çeşitli ülkelerindeki sermayedarlar, sömürücüler, parababaları, savaş sırasında alıştıkları vurgun kârlarını bulamaz oldular. Ekonomi sarsıldı, sermayedarlar, parababaları sallantı geçirmeye başladılar. Öte yandan, savaş sıkıntıları, Avrupa ülkelerinin işçi sınıflarını ve emekçi halklarını hem büyük yoksulluk ve sıkıntı içine attı, hemde uyandırdı, bilinçlendirdi, mücadelelerini şiddetlendirdi. Her yerden, işçi sınıfının ve emekçi kitlelerin, «sömürü düzenine son» diyen sesleri duyulmaya başladı. Doğu Avrupa'da Macaristan'da, Bulgaristan'da, halk iktidarları veya işçiden, köylüden yana iktidarlar kurulmaya başlandı. İtalya'da sosyalistler, işçi sınıfının direnişi, mücadelesi büsbütün kızıştı. Bütün bunlar olurken, egemen güçler toplumsal bunalıma çözüm bulamıyor, kitlelerin mücadelesini engelleyemiyorlardı. Egemen sınıflar, parababaları ve onların temsilcileri büsbütün telâşa kapıldılar.

İşte, İtalya'da Mussolini'nin Faşist diktatörlüğünden başlamak üzere, Doğu Avrupa'da, Macaristan ve Bulgaristan'da, Yunanistan'da işçi sınıfına ve emekçi kitlelere binlerle, onbinlerle şehitler verdiren en kanlı diktatörlükler kuruldu. Bunu 1930'larda, Almanya'da Hitler'in NAZİ rejimi izledi. Nazizm de faşizmin bir biçimiydi. Hitler faşizmi, milyonlarca işçiyi, emekçiyi ve sırf yahudi ırkından oldukları için beşikteki bebeden doksanlık ihtiyara kadar suçsuz günahsız insanları fırınlarda yaktırdı, işkenceler altında inletti, öldürdü. Sonunda da dünyayı kana bulayan İkinci Dünya Savaşı çıktı. Yine aynı dönemlerde Portekiz'de, İspanya'da faşist dikta yönetimleri kuruldu. Faşizmin kesinlikle iktidara gelemediği Fransa, İngiltere gibi ülkelerde bile faşist gruplar, kanatları güçlendi. Baskı ve zulüm arttı, hak ve özgürlükler, bu toplumda olduğu kadarıyla bile askıya alındı.

Emekçi halklar, çok geçmeden her yerde faşizmin gerçek yüzünü gördüler. Onun, sermaye çıkarlarını korumak üzere ve işçi sınıfını, emekçileri ezmek üzere kurulmuş en kanlı, en vahşi bir düzen olduğunu anladılar. Bütün emekçi halklar, işçi sınıfı öncülğünde faşizmle mücadele ettiler. Yüzbinlerin kanları canları bahasına bir mücadele oldu bu. Ama sonunda heryerde faşizm yenildi. Son kaleleri de artık birer ikişer düşüyor.

Bugün Doğu Avrupa'da demokratik halk cumhuriyetleri var. Faşizm oralarda artık bir daha dirilmeyecek şekilde yenildi. Almanya'da Hitler faşizmi yıkıldı ve bugün, bazı heveslilerine rağmen nefretle anılıyor, İtalya'da, yine, yer yer faşist sermayenin satılık uşakları tarafından hortlatılmaya kalkışılıyorsa da, işçi sınıfının ve emekçi halkın büyük direncine çarparak duruyor, İtalya'da işçi ve emekçi kitleler her gün daha ileri adımlar atıyorlar. Faşizmin en eski, 50 yıllık kalesi Portekiz'de, geçen yıl faşist yönetim yerle bir edildi. Son günlerde Portekiz işçi sınıfı iktidarı bütünüyle alma ve faşizmin son kalıntılarını da temizleme yolunda. İspanya'da faşizm halâ direniyor ama, her geçen gün işçi sınıfının, emekçi kitlelerin ,aydınların, tüm halkın faşizme karşı verdiği mücadelenin yeni haberleri geliyor. Yunanistan'da, 1967'de kurulan faşist diktatörlük de devrildi. Türkiye'de, 12 Mart sonrasındaki faşist rejim tutunamadı.

Şimdi İran'da, Şili'de tutunmaya çalışıyor ama boşuna.

Faşizm bütün korkunçluğuna rağmen, işçi sınıfının, emekçi kitlelerin, tüm demokrat güçlerin ortak mücadelesi karşısında sabun köpüğü gibi eriyecek bir canavardır. Sömürüye karşı verilen mücadele başarıya ulaştıkça, işçi sınıfının ve emekçi halkın demokratik iktidarı kuruldukça, faşizm de bir daha dirilemeyecek şekilde mezara tıkılacaktır.

İstanbul'da faşistler bir işçiye üç gün işkence yaptılar

İstanbul'un Topçular semtinde «KURTCAN FABRİKASI» nda çalışmakta olan Mustafa G. 26 Haziran günü İstanbul'da faşistler tarafından kaçırılarak 3 gün süreyle işkenceye tâbi tutulmuştur. Faşist çeteler, Mustafa, çalıştığı işyerindeki MİSK'e bağlı patron uşağı Milliyetçi Maden - İş sendikasına bilinçsizce üye olan işçileri uyardığı ve sonunda başararak DİSK'e bağlı Maden - İş'e geçmelerine yardımcı olduğu için böylesine bir eyleme geçmek cüretini göstermişlerdir.

Mustafa G. arkadaşımız şöyle anlatıyor olayı : «26 Haziran gecesi, saat : '21.30 - 22.00 arası Vatan Caddesi'nde arkadaşımı dolmuşa bindirdim, karşıdan karşıya geçmek üzere caddeyi kolluyordum. Birden önümde mavi bir Murat taksi durdu. Biri geldi yanıma, saati sordu. Saatim yok dedim. Öyleyse kibritini ver sigaramı yakayım dedi. Tam kibriti veriyordum ki beni ani bir darbeyle, karga tulumba taksiye attılar. Arabada 4 kişi vardı. Beni arka koltuğa yatırdılar. Şapkayla ağzımı tıkadılar. Sonra «Edirnekapı Yurdu» na getirdiler. Gözlerimi bağlayıp, yurdun mahzenindeki buzhaneye indirdiler. Orada şiddetli dayak attılar, küfür ettiler. Komünistleri yeryüzünden sileceğiz dediler. Sonra başıma torba geçirdiler. Ellerinde bulunan sopalarla ve lâstik kayışlarla beni şiddetli şekilde dövdüler. Bana ertesi gün olacak olan CHP mitinginde kaç kişinin silâhlanacağını, kendi yurtlarında kalan ve renk vermeyen 13 komünistin (kendi deyimleriyle) adlarını sordular. TÖB-DER'in ve İYÖKD'ün kaç arabası olduğunu ve plaka numaralarını söylememi istediler. Komünistlere para nereden geliyor, Viranşehir'den kaçırılan silâhlar kime geliyordu, diye sık sık sordular. Ben «sorduklarınızın hiç birini bilmiyorum» diye cevap veriyordum. Bunun üzerine onlar da dayaklarını arttırıyorlardı. Ardından, «fabrikada kaç komünist var, nasıl çalışıyorlar, neden Milliyetçi Maden-İş'ten çıktılar?» diye sordular. Cevaplamayınca da işkencenin dozunu arttırdılar. Sabaha karşı beni buzhanede yalnız bıraktılar, buzhanenin motorunu çalıştırdılar ve kapıya nöbetçi dikip gittiler. Ertesi gün 27 Haziran günü, sabahtan akşama kadar beklettiler. Sonra liderleri olduğunu sandığım bir faşist daha geldi. Ona hakkımda bilgi verdiler. (Çoğunu seçebilecek durumdayım.) Sırtımı açtılar, beni kontrol ettiler ve gittiler. Sonra beni çırılçıplak soydular, közlerim kapalıydı. «Emir geldi, sol kulağını keseceğiz» diye tehdit savurdular. «Görürsün sen, devrimci olmak neymiş, anlarsın sen!..» dediler. «Seni öldüreceğiz, buradan sağ çıkmayacaksın» vb. sözleri sık sık tekrarladılar. Ardından, bir intihar mektubu yazıp bana imza attırmaya kalktılar. Sonra biri, «kendisine yazdıralım» dedi. Bunun üzerine bana, zorla «Ruhi bunalım geçiriyorum. Kendimde değilim. Ölümümden kimse sorumlu değildir.» diye yazdırıp tarih ve imza attırdılar.

En feci işkenceleri bu gece yaptılar. Sırtımda sigaralarını söndürdüler, bıçakları ateşte kızdırıp, sırtımı dağladılar, ayaklarımın altına ve sırtıma tuzlu su döktüler. Sonra da cereyan verdiler. Kendimi kaybettim bu sırada... 28 Haziran günü beni EDİRNEKAPI Yurdundan alıp, gözlerimi bağlayarak bir taksiye bindirdiler. Muhtemelen bu araba da Murat marka idi. Biraz sonra, beni bir gece eve getirip bıraktılar. Orada bana fazla bir şey yapmadılar. «Sen iyi birine benziyorsun. Bak biz de ne iyiyiz değil mi?» diyerek gülüştüler. «Bak, biz sana davamızı anlatalım, dinle» dediler. Ben de onlara: «FAŞİZMİ Mİ?» dedim. Bunun üzerine gene dövmeye başladılar. Sonra ellerimi ve ayaklarımı tel kablolarla bağlayarak bıraktılar. Yatağa uzanıp uyudular. Ben bu arada ellerimi çözmeyi başardım ve evden kaçtım... Ev Taksim Tarlabaşı'ndadır...»

İşte NAZİ bozması faşist çetelerin bir marifeti daha. İşte nasıl işçi ve halk düşmanı olduklarını gösteren yeni bir olay.

...URMACASI

Transfer ayında Galatasarayı tutan emekçiler, Engin Fenerbahçe'ye geçti diye hayıflanıp üzülmüyor mu? Fenerbahçe'yi tutan ve asgari ücretle çalışan bir işçi delikanlı, «900 bin lirayı bastırıp Engin'i aldık. Bu yıl şampiyonuz» diye övünmüyor mu?

Bir çok fabrikada genç ya da yaşlı işçi arkadaşlarımız, sendikalarının daha da önemlisi sınıflarının partisi TSİP'in gazetelerini, dergilerini bir kenara koyarak, Milliyet'in, Tercüman'ın, Hüriyet'in spor sayfalarını saatlar boyu okumuyor mu?

İŞTE AFYONLAMA BUDUR!

Bütün bir hafta boyu patronun ya da köpeklerinin hakaretlerine katlanmak zorunda kalan, işsiz kalma korkusuyla içinde biriken öfkeyi, hıncı gene içinde tutan, evde ayakkabı defter, kitap isteyen çocuklarına karşı kahrolsun, aldığı haftalığı daha hafta başında tüketen, sarı sendikalar tarafından alınteri patronlara peşkeş çekilen işçi, bütün bir hafta doluyor. Öfke doluyor, hınç doluyor, kin doluyor. Hafta sonuna doğru bir barut fıçısına dönüyor. Sonra pazar geliyor. Tatil.

İşçi, emekçi daha sabahın köründe stadyuma koşuyor. Tribünler öğle olmadan doluyor. Maç başlamadan «tezahürat» başlıyor: Re re re ra ra ra Gasray, Gasray cim bom bom... Bastır Kartal!... Es es es ki ki ki, es ki es ki esss... Haydi bastır...

Tezahürat giderek düşmanlaşıyor: Bursalı, Boluluya, Adanalı, Samsunluya, İzmirli Ankaralıya bağırıyor sövüyor...

Sonra maç başlıyor. Tuttuğumuz takım gol atıyor, sevinçten ağlıyoruz, gol yiyor, kahırdan ağlıyoruz. Hakem bir karar veriyor. İşimize gelirse: Yaşşa hakem! Gelmezse: İğne Hakem!...

Maç boyunca bağırıyoruz, çağırıyoruz, sövüyoruz, alkışlıyoruz, haykırıyoruz...

Ve maç bitiyor. Sesimiz kısılmıştır. Yorulmuşuzdur hatta. Ama içimizde bir rahatlık, bir ferahlık. Bütün bir hafta içimizde biriken kini, öfkeyi, hıncı boşaltmışızdır. Kapitalist düzenin içimizde biriktirdiği zehirleri stadyumlarda döküp BOŞALMIŞIZDIR.

Bu olup bitenlerden kimin çıkarı var? Hangi sınıfın? Kim kazandı? Fenerbahçe mi, Galatasaray mı? Yoksa kazanan kitleleri afyonlayan sermayedar sınıf mı?

Yukarıda, anlattıklarımızdan açıkça görülüyor. İşçi sınıfının en haklı öfkeleri, en haklı «sınıf kini» stadyumlarda boşalttırılmaktadır. Gerçek düşman, sınıfımızın düşmanı gözden uzaklaştırılmakta, hedef şaşırtılmakta ve emekçiler, emekçilere düşman edilmektedir.

Bir bilgi, bilinç kıvılcımıyla sınıf bilincine dönüşecek olan öfkeler, kinler, hınçlar SAHTE, YALAN, DÜZMECE bir yere kaydırılmaktadır. Sözün kısası kapitalizm sporu özünden saptırmakta ve onu, geniş emekçi kitlelerin sınıf bilincini köreltmek, sınıf mücadelesini yok etmek için bir AFYONLAMA ARACI olarak kullanmaktadır.

Gerçek'in gelecek sayılarında «gerçek spor nedir ve hangi düzendedir?» sorusuna cevap vererek bu konuyu kapatacak ve kapitalist düzenin diğer afyonlama araçlarını ele alacağız.

SINIF NEDİR 2

BİLECEĞİZ, ÖĞRENECEĞİZ YARIN BİZ YÖNETECEĞİZ

Sınıf Anahtarı

Toplumlar neden sınıflara bölünür? İşte işin bütün anahtarı burada.

Toplum, bir yanda sömürenler, öte yanda sömürülenler; bir yanda çalıştıranlar, öte yanda emekçilere, çalışanlara bölünmüş durumda. Bunu bilmek, görmek için, allame olmaya gerek yok. Bunu günlük yaşayışımızdan, çalışmamızdan biliyoruz.

Ama sömürenler, bu apaçık gerçeği kavramamızı engellemek isterler. Hayatımızla yaşadığımız, öğrendiğimiz bu gerçeği, yani toplumun sınıflara bölünmüş olduğu gerçeğini saklamak isterler. Hele hele, toplumun sınıflara bölünmüşlüğünün temelindeki esas sebebi öğrenmeyelim diye ,işçi sınıfının bilimini aktaran kitaplara, yazılara, işçi sınıfının bilimini, yani tek doğru bilimi, SOSYALİZMİ, kitlelere anlatanlara öğretenlere, bu bilimi ve meselenin püf noktasını öğrenen işçilere, emekçilere etmediklerini komazlar.

Çünkü, sınıf meselesini bir kere sonuna kadar kavradık mı, artık sömürü düzeninin sonu geliyor demektir. Çünkü sosyalizmin bilimini bir kere kavradık mı, bu bilimin ışığında mücadele eder, bu yüzden de çok güçlü olur ve mutlaka kazanırız.

SINIF ANAHTARI'nı doğru olarak kullanmayı bir kere öğrendik mi, artık sömürücü sınıflar bizleri kandıramazlar. Artık sömürülerini eskisi gibi sürdüremez olurlar. Artık sonları yaklaşmış demektir.

Sınıf gerçeğini kavradığımız anda, çevremizde bize hep yanlış aktarılmaya çalışılan, çarpıtılan bütün olayların gerçek yüzünü, gerçek sebeplerini kavrarız.

Sınıf gerçeğini bir kere kavradık mı bize «alın yazısı» diye yutturulan sömürü, baskı ve zulmün yazısını siler, kendi yazımızı ve tüm sömürülenlerin yazısını ,bizler, kendi ellerimizle yazarız.

Neden Sınıflar Var?

İçinde yaşadığımız toplumda, yaşama biçimleri, düşünce biçimleri, çalışma biçimleri, üretimdeki yerleri, toplumun zenginliklerinden aldıkları paylar ve çıkarlar nereden doğuyor? Neden içinde yaşadığımız toplumda sınıflar var?

Bu sorunun cevabı basittir. Ama belki de bugüne kadar fark edememişizdir. Örnekler verelim: Patronla işçi, ağa ile ırgat farklı sınıflardandır. Patron, bizim çalıştırdığımız, makinelerin içinde çalıştığımız fabrikanın, makinelerin işlediğimiz hammaddelerin sahibidir; sermayenin sahibidir. Ağa, topraksız ırgatın çift sürdüğü tarlanın toprağın, çiftliğin sahibidir. İşçi ve topraksız köylü, üzerinde çalıştığı, üretim yaptığı aletlerin, araçların, makinelerin, toprağın vs.'nin sahibi değildir. Yani patronun, ağanın **mülkiyeti** vardır. Fabrika, toprak, makineler, araçlar, aletler, bunların **ÖZEL MÜLKİYETİ**'dir.

İnsan yaşayabilmesi için gerekli bütün maddeleri elde edebilmesi, yani ÜRETİM YAPABİLMESİ için, bütün bu araçlara, aletlere, makinelere, binalara, toprağa vs. ihtiyacı vardır. Bunların hepsine birden **ÜRETİM ARAÇLARI** adı verilir. İşte yukarda gördüğümüz örneklerde, patron, ağa bu üretim araçlarının özel mülkiyetine sahipler; üretim araçları onların özel mülkiyetlerinde. Oysa, işçi, topraksız köylü, çalışıyorlar ama, üretim araçlarının özel mülkiyetine sahip değiller.

İçinde yaşadığımız toplumda, biraz düşündük mü, patrona, ağaya, tüm sömürücülere, aslında çalışanların hakkı olması gereken tüm hakları, yetkileri, gücü sağlayan şeyin, **mülk sahibi olmaları**, sermaye sahibi olmaları, **üretim araçlarına sahip olmaları** olduğunu görürüz. Bu yüzden mülk sahibi olmayanları, üretim araçlarının sahibi olmayanları çalıştırırlar. Bu yüzden zengindirler, bu yüzden güçlüdürler. Bu yüzden devletin yönetiminde çarkın başında onlar vardır ve bu çarkı, devlet çarkını kendi çıkarları doğrultusunda döndürürler.

İşin Başı : Özel Mülkiyet

Üretim araçlarının mülkiyetine sahip olanlar, işçilerin, emekçilerin alınteriyle üretilen ürünlere de sahip olurlar. Sırf üretim araçlarının özel mülkiyeti kendilerinin olduğu için, bu toplumun onlara bu yüzden verdiği bütün haklardan yararlanırlar. Üretim araçlarına sahip olmayanları, mülksüzleri çalıştırırlar ve onların emeğini sömürürler. Bunun nasıl olduğunu daha sonra göreceğiz. İki kere iki dört eder gibi bilimsel bir gerçektir bu. Hatta, her işçi, ne oranda sömürüldüğünün hesabını üç aşağı beş yukarı çıkarabilir.

Şimdilik şunu bilelim : **Sınıfları doğuran, üretim araçlarının özel mülkiyetidir. Kısaca, ÖZEL MÜLKİYETTİR.** Toplumlar, özel mülkiyet ortaya çıktıktan sonra sınıflara bölünmüştür. Mülkiyetin bütün topluma ait olduğu, özel mülkiyetin tanınmadığı toplumlarda, sınıflar da yoktur.

Şimdi bu öğrendiklerimizden hareket ederek, **SINIF NEDİR**, daha iyi, daha gelişmiş bir tanımını verelim :

Sınıflar

- Üretim araçlarının özel mülkiyeti karşısındaki durumlarına,
- Üretimin yapılışı sırasındaki işlerine, yerlerine, yani üretime nasıl katıldıklarına,
- Üretilen ürünlerden aldıkları paylara göre ayrılan,
- Bütün bunların sonucunda da, yaşayışları, düşünceleri, davranışları, toplumdaki çıkarları, mücadeleleri farklı olan toplum bölükleridir.

İki Temel Sınıf

Bütün sınıflı toplumlarda, iki temel sınıf vardır :

- Üretim araçlarına sahip olanlar, yani sömürenler,
- Üretim araçlarına sahip olmayanlar, yani sömürülenler

Özel mülkiyet ortaya çıkıp sınıflar doğduğundan bu yana, bu iki toplum bölüğü hep var olmuştur. Çağlar boyunca, bu temel sınıfların adları değişmiştir. Çalışma hayatı, üretim içindeki durumları, konumları değişmiştir. Üretimin yapılış biçimi değiştikçe sömürünün yolu, biçimi değişmiştir. Ama iki temel toplum bölüğü, yani çalışanlarla, çalıştıranlar, yani sömürülenlerle sömürenler, hep var olmuştur.

İçinde yaşadığımız toplumda, iki temel sınıf, bir yanda **işçi sınıfı,** öte yanda **patronlar sınıfıdır.**

Toplumlarda sadece bu iki temel sınıf mı vardır? Hayır.

Bu iki temel sınıfın dışında kalan başka sınıflar, tabakalar da vardır. Onlar da yine aynı yukarda gördüğümüz gibi, üretim araçlarının mülkiyetine karşı durumlarına, üretim içindeki yerlerine, ürünlerden aldıkları paylara, yaşama, düşünce, davranış, dünya görüşlerine vs. göre ayrılırlar. Buna göre, iki temel sınıfın dışında kalan sınıf ve tabakalar, ya sömürücü sınıflardan, ya da emekçi sınıflardan sayılırlar.

Bir dahaki yazıda, «Sınıflar Nasıl Doğdu?», bunu göreceğiz.

Gerçek

FABRİKALARDA BİZ TARLALARDA BİZİZ
BİZİZ YENİ DÜNYAYI KURAN

GAZİANTEP HİLÂL İPLİK İŞÇİLERİ DİRENDİLER VE HAKLARINI ALDILAR

TSİP'liler 24 saat'ın 24 saati işçileri destekledi, birlikte mücadele etti.

Gaziantep Hilâl İplik Fabrikasında 800 işçi çalışır. Hilâl İplik Fabrikasında işçiler bir süre önce sendika seçme özgürlüğü ve ekonomik demokratik hakları için mücadeleye başladılar. Patronlar her zamanki tepkilerini gösterdiler. 17. maddeyi bahane edip 17 işçiyi işten çıkarttılra. İşçilerin mücadelesi bu baskılarla engellenemediği Patronlar yeni işçi çıkartmalara giriştiler.

4 Temmuz günü, Ahmet Kıllı adlı Türkiye Sosyalist İşçi Partisi üyesi Hilâl Fabrikası işçisi de, işçilerin mücadelesine öncülük ettiği, bilinçli olduğu için işten çıkarıldı. 5 Temmuz günü, Hilâl İplik işçileri (B) postası, işten çıkarılan arkadaşlarının tekrar işe alınması için direnişe geçtiler. İşçi sınıfının birliğinin ve dayanışmasının bir örneğini daha verdiler. Arkadaşlarının işe alınması teklifi patron tarafından reddedildi. İşçiler bunun üzerine direnişi sürdürdüler. Patron jandarma çağırdı, fabrikayı kuşattırdı. İşçiler kapıları sıkıca kapayıp, direnişi sürdürdüler. Direniş boyunca TSİP'liler yirmi dört saatin yirmi dört saati işçileri desteklediler. Tekstil, Üleyis, Genel-İş, Çağdaş Metal İş, Türkiye Gıda İş, Ağsan-İş Sosyal İş ve diğer demokratik kuruluşlar da fabrika civarına temsilci göndererek işçi sınıfının dayanışmasını ve demokratik güçbirliğini belgelediler. Sabah saat 7.30'da başlayan bu eylem, 8 saat başarılı şekilde sürdü Garnizon Komutanı kolluk kuvvetleriyle birlikte olay yerine gelerek demokratik hakları için direnen işçilerin bu eylemini bastırma girişiminde bulundu. Saat 16'da makineleri kontrol bahanesiyle kapı zorla açılıp içeri girdiler ve işçileri jandarma zoruyla dışarı çıkardılar. İşçiler bu kez de direnişi dışarda sürdürdüler. Bu sırada C postası işçileri de, kendilerine otobüslerin gönderilmemesine rağmen, kendi tuttukları kamyonlarla fabrikaya gelerek direnişe katıldılar. Olay duyulunca, diğer işyerlerinde çalışan işçiler de gruplar halinde direnişi desteklemeye geldiler. B bostasını tutuklamak isteyen polislere diğer işçiler arkadaşlarını teslim etmediler. Bu arada dipçikle işçileri zorlayan jandarmanın karşısında işçiler «vururuluz, ölürüz, yine bizi döndüremezsiniz» diye durdular.

İşçilerin kararlı olduğunu gören patronlar ve jandarma komutanı işçilerden temsilci isteyerek görüşmeye hazır olduklarını, işçilerin 4 temsilci seçerek isteklerini bildirmelerini söylediler.

İşçilerin istekleri şunlardı:

1 — Mevcut toplu sözleşme olduğu gibi uygulanacaktır.

2 — Bu direniş dolayısıyla hiçbir işçi işinden atılmıyacaktır.

3 — Sendikal faaliyetlerinden dolayı hiçbir işçi işinden atılmıyacaktır.

4 — Atılan işçiler tekrar işe alınacaklardır.

Bu istekler etrafında görüşmelere başlandı. İkibuçuk saat süren görüşmelerden sonra patron ve jandarma istekleri kabul ettiklerini işçilerin dağılmasını istemişlerse de, işçiler anlaşmanın yazılı olarak yapılmasını ve bunun bir nüshasının işçi temsilcilerine verilmesini istediler Jandarma komutanı ve patron işçileri bu kez tehdit etmeye vatan, millet, sakarya nutukları atmaya başladılar. Bütün baskı ve tehditler sökmeyince, işveren, jandarma komutanı ve işçi temsilcilerinin imzasını taşıyan bir anlaşma imzalanarak teklifin ilk üç maddesini kabul etmek zorunda kaldılar. **(Ali Demirel'in de ortakları arasında bulunduğu bu afbrika'da)** özellikle Teksif'in de bütün engellemelerine rağmen, Hilâl İplik işçilerinin isteklerini kabul ettirmeleri ve hiç bir provokasyona ve oyuna gelmeden direnişi başarıyla sürdürmeleri işçi sınıfının bir zaferi olarak selamlanmalıdır.

Olaylardan sonra, işçileri tahrik ettikleri iddiasıyla TSİP gaziantep İl Başkanı Zeki Keskin, TSİP yöneticilerin İsmail Alkan, Serdar Öztemiz, Ali Evikli ve Hayri Gezer hakkında kovuştur ma açıldı.

İSDEMİR'DE ÖLÜM KOL GEZİYOR

İSKENDERUN 3. Demir Çelik tesisleri inşaatındaki ENTES adlı firmanın yaptırmakta olduğu Çelikhane tesisleri inşaatında çalışmakta olan AHMET ÖZDEMİR adlı işçinin bir «İŞ CİNAYETİ» sonucu 3,5 tonluk kazanın altında feci şekilde ezilerek ölmesi üzerine bu olayı protesto etmek amacı ile ve olayın bir iş cinayeti olduğunu duyurmak amacı ile bir yürüyüş yapılmıştır.

İşçiler ellerinde bu bir İŞ CİNAYETİ'dir yazılı bir tahta olduğu halde cenazeyi de tabuta koyarak yürüyüşe geçmişlerdir. «Kahrolsun patronlar», «Katil sermaye» sloganlarıyla Müdüriyet kapısına gelen konvoy burada olayın iş cinayeti olduğuna dair yapılan kısa bir konuşmadan sonra öldürülen arkadaşları için bir dakikalık saygı duruşu yapmışlar ve tabutu omuzları üzerinde, sloganlarla fabrikanın Payas kapısına kadar getirmişlerdir. Tabutu bir arabaya koyarak kendileride otubüslere binerek İskenderun S.S.K. hastanesine gitmişlerdir. Burada yine yapılan bir yürüyüşten sonra işverenlerin keyfi tutumları ve olayın bir iş cinayeti olduğu gerçeği gözler önüne serilmiş ve Ahmet Özdemir memleketi olan Elbistan'a uğurlanmıştır.

KAHROLSUN İŞÇİ KANLARIYLA YAŞAYAN PARABABALARI

KAHROLSUN İŞ CİNAYETLERİNE SEBEP OLAN SÖMÜRÜ DÜZENİ

İSDEMİR İŞÇİLERİ «iş cinayetini» protesto etti

Ölümün kol gezdiği İskenderun 3. ncü Demir Çelik Tesisleri inşaatında, 26 Haziran 1975 günü yeni bir İŞ CİNAYETİ sonucu, henüz 20 yaşlarında olan AHMET ÖZDEMİR adlı işçi kardeşimiz hayata gözlerini kapamıştır.

ENTES adlı bir müteahit firmanın yaptırmakta olduğu ve biz işçilerin kanlarıyla sulanan Çelikhane tesisleri inşaatlarında çalışmakta olan, bir lokma ekmek parası uğruna Elbistan'dan İskenderun'a gelen ama, işverenlerin cinayeti, «İŞ CİNAYETİ» sonucu monte edilmekte olan 3,5 tonluk kazanın altında kalarak feci bir şekilde hayatını kaybeden Ahmet kardeşimizin başına gelenler ne ilk tir ne de son. Bu güne kadar, İsdemir inşaatlarında ölenlerin sayısı 600'ü aşmıştır. İş yerlerinde hiçbir emniyet tedbiri ve iş güvenliği olmamasına rağmen, işverenler ve onların köpekleri bu olaylarını birer «iş kazası» olarak yorumlamaktadırlar. Olay yerine saatler sonra gelen savcının tutturduğu zabıtta, meydana gelen olayı bir «iş kazası» olarak yorumlamıştır. 3,5 ton luk bir kazanı havada asılı vaziyette yarayan triforun kapasitesinin ancak 150 kg. olduğu apaçık ortada iken «iş kazası» diyerek meseleyi geçiştirenler bu tutumlarının insanlık ölçüleriyle bağdaşabileceğini ileri sürebilirler mi? Ahmet arkadaşımız saat 10 sularında öldürüldüğü halde, savcı olay yerine ancak, 16 sularında gelebilmiştir. Aynı savcı, bir işveren, mühendis veya bir bürokratın ölümü karşısında bu davranışı alabilir mi? Şüphesiz ki alamaz, almaz. Çünkü, ülkemizdeki savcılar genel olarak, emekçi halkımızın, işçi sınıfımızın savcıları değillerdir de ondan. Çünkü onlar, işverenlerin, patronların savcılarıdır. Bu güne kadar İsdemir inşaatlarında 600 den fazla işçi öldürüldü, işverenlerin keyfi tutumları sonucu öldürüldü, her seferinde de savcılar geldiler, zabıtlar tuttular, ifadeler aldılar. Soruyoruz, hangi işveren hakkında dava açıldı veya hangi işveren açılan davalar sonucu cezalandırıldı. Bu sorumuza bizi yalanlıyacak şekilde cevap verecek bir ilgili çıkamaz.

Bütün bunlar sonucunda, İsdemir'deki ölümle sonuçlanan olayları İŞ CİNAYETİ olarak yorumlamak haksız bir davranış olabilir mi? Apaçık cinayet olan bu olaylara iş kazası demek mümkün mü?

Saygılarımızla.

ENTES İŞÇİLERİ İskenderun

SIKIYÖNETİM GREV YASAKLAMAYA DEVAM EDİYOR

M.K.E.'nin dokuz işyerinde, toplu sözleşmenin çıkmaza girmesi ve işverenin Uzlaşma Kurulunun karar verdiği zamları vermemesi üzerine, dört işyerindeki işçiler grev oylamasına başvurdular. Oylama öncesi T.S.İ.P. Ankara İl Merkezi bir bildiri dağıtarak işçileri greve çağırdı.

Bildiride özetle şunlar söyleniyordu:

«Yiğit işçi kardeşler, biz biliriz ki durduğumuz yerde bize hakkımızı vermezler. **Hak verilmez alınır.** Elimizi kolumuzu bağlayıp oturamayız. Birlik olup, tek bir yumruk, tek bir vücut olup karşılarına çıkalım. Ekonomik mücadelemizde en etkili mücadele biçimi, «Grev Silâhımızı» patronların şiş göbeklerine doğru çekelim. Varsın şimdi patronlar hakkımızı vermesinler. Biz grev davullarına vurup halay çekmeye başlayınca etkileri tutuşacaktır.»

«Kardeşler, haydin vuralım grev davullarına, giyelim gözcü gömleklerimizi. Yaşasın Grev!»

Nitekim 6300 işçinin katıldığı grev oylamasında çoğunlukla grev kararı alındı. Sarı Türk-İş Eğitim Sekreteri Kaya Özdemir'in Kırıkkale'lere kadar gelerek grev kararını engellemeye çalışmasına rağmen grev kararı alındı. Ancak grevden yürekleri hoplayan patronlar sınıfının sıkıyönetimi, «millî güvenliğin zayıflayacağı»nı bahane ederek grevi yasakladı. Bu bize bir kere daha gösterdi ki sıkıyönetim gerekçesi dış güvenlik, Kıbrıs v.s. değil, işçi sınıfının ve emekçi halkımızın İŞ EKMEK HÜRRİYET mücadelesini engellemektir. Ve yine gösterdi ki: emekçi halkımızın EKMEK ve İKTİDAR kavgası birbirinden ayrılmaz bir bütündür.

Geyve Belediyesinde işçi kıyımı

Geyve Belediyesi ile Genel-İş Sendikası arasında biten Toplu Sözleşmeden sonra işveren işçi kıyımına başlamıştır. Özellikle sendikalı işçiler ve işyeri temsilcilerine baskı ve yıldırma politikası güdülmektedir. Mesai saati haricinde işçi toplayarak onlara nutuk çekip istirahat zamanını işgal etmek isteyen işverene işyeri temsilcisi mani olmaya kalkmıştır. Bunun üzerine işveren fırsat bu fırsat diye işyeri temsilcisinin kendisine karşı geldiğini öne sürüp Salim Karabağ'ı işten atmıştır. Sendika ve işçi arkadaşları Salim Karabağ'a sahip çıkmıştır. İşçiler, hep bir ağızdan, «patronlar bizim iş ekmek hürriyet mücadelemize engel olamaz» diyorlar.

TURYAĞ İŞÇİLERİ DİRENİYOR

Sermayesinin % 47'si Yapı ve Kredi Bankası, % 53'ü Alman Henkel firmasının olan İzmir Turyağ Fabrikası'nda çalışan 800 işçi, ekonomik haklarını söke söke almak için, patron baskısına dur demek için, patronun işçiler sarı Tek-Gıda İş Sendikası'na kaydırmasını önlemek için, özgürce sendika seçebilmek için, tekvücut halinde, disiplin ve kararlılık içinde hepbirden haykırdılar : «GREV!».

Evet, Genel Müdür, İ. Şevki FİGEN'in ayda 30.000 T.L. müdür muavini, Oral TURANOĞLU'nun da bir o kadar maaş aldığı, buna karşılık 800 işçinin ortalama brüt ücretinin ise, 52.65 T.L. olduğu bir iş yerinde kararlılıkla sürdürmekteler şanlı grevlerini. Ölmek var, dönmek yok diyorlar, hak verilmez alınır, diyorlar, mücadelemiz İş-Ekmek-Hürriyet içindir diyorlar. Çalıyor davullar, vuruyor davulun tokmağı, GREV, GREV... diye diye...

Grev konusunda gazetemize bir açıklama yapan Besin-İş Sendikası İzmir Şubesi, İdari Sekreteri, İbrahim ONUK şunları söylemiştir:

«Bilinçle ve kararlılıkla, haklarımızı alma yolunda mücadelemizi sürdürüyoruz.

İsteklerimiz şunlardır:

1 — Ücretlerin artırılması,

2 — İşveren vekili görünen teknisyen, usta, ve büro personeline ödenen ortalama 390 T.L. gündeliğe karşılık, 800 işçinin ortalama brüt ücreti 52.65 T.L. Bu haksızlık giderilmelidir.

3 — 1475 sayılı yasaya göre, fabrikada çalışan teknisyen, usta ve büro personelinin sendika kapsamına alınmasının sağlanması,

4 — Ulaşım sorununun çözümlenmesi. Günde 8 saat çalışılıyor, bunun dışında 3 saatde yolda geçiyor...

Turyağ işçisi ülkemizdeki ve dünyadaki tüm sınıfdaşları gibi, mücadelelerinin ekonomik hakların söke söke kazanılmasıyla bitmeyeceğini, tek kurtuluş yollarının SOSYALİZM olduğunu kavrıyorlar ve daha bir kararlılıkla mücadeleye devam ediyorlar.

İŞÇİ ARKADAŞ !

Bu gazete senindir. Senin dertlerini, ama ondan da çok, asıl senin dâvanın sözcüsüdür. Çevrende, mahallende, fabrikanda, işinde gördüklerini ve bildiklerini, yurt ve dünya sorunları hakkında gözlemlerini ve düşüncelerini bu köşede yayınlanmak üzere yaz ve GERÇEK'e gönder. GERÇEK'de gördüğün yanlışları, fazlalıkları eleştir. Önerilerini ilet.
Mektubunu postalayacağın adres şudur:
Baş Musahip Sokak. No: 10/11
Cağaloğlu - İstanbul

SSK PRİMLERİ yine patronların cebine giriyor

Geçtiğimiz ay kabul edilen bir kanunla, Temmuz ayının 1'inden itibaren İşçi Sigorta primleri arttırıldı. İşçilerden her ay kesilen yüzde 10 oranındaki prime yüzde 2'lik bir zam yapıldı. Yani yüz liramızdan 2 lira daha kesilecek.

İşverenin ödediği prime de yüzde 3'lük bir zam geldi. Patronlar, bunun üzerine, şimdiden, «maliyet fiyatlarımız arttı, herşeye zam yapacağız» diye feryada başladılar. Kârlarına kâr katmak için hiçbir fırsatı kaçırmayan parababaları, patronlar, şimdi de sigorta primlerini bahane ederek, ödenecek sigorta priminin maliyete etkisi binde 1 ise, fiyatlara yüzde 20 zam yapmanın hazırlığı içindeler.

SSK primleri kimlere yarıyor asıl, bir bakalım:

Bilindiği gibi sigorta primleri işçilerden her ay peşin Kesilir. Oysa, işverene düşen prim borcunun ayın sonunda ödenmesi gerekir. Yani işveren bir ay boyunca parayı işletme hakkına sahiptir. Bu ona, kendi sınıfının yaptığı kanunların sağladığı bir imkân. Bin işçi çalıştıran bir fabrikada bir işçinin ortalama sigorta primi 250 lira olsa, bir ayda 250 bin lira eder. Bu parayı bir aya yakın işletmek hiç de küçümsenemez. Aslında, SSK primlerinden patronların sağladıkları asıl kârlar yanında bu devede kulak kalır. Çünkü işverenler pek çok zaman, işçilerden peşin olarak kesilen primlerin kendilerine düşen bölümünü ödemezler. SSK'ya işverenlerin prim borcu toplamı milyonlara varmaktadır. Dahası da var. İşverenler ,işçilerin ekmek paralarından kesilen primlerden kredi olarak da yararlanabilirler. Hem de öyle fazla beklemeden. Halbuki bir işçi emekli olduğu zaman emekli maaşının bağlanmasının 6 ay ve daha fazla süründüğü çok olur.

İşte, çalışanların güvenliği için kurulduğu halde işverenlerin ve işveren temsilcilerinin yönettikleri SSK'nın durumu...

İŞTEN ATILAN 16 BASIN İŞÇİSİ GÖZALTINDA

Ajans Türk Matbaasında çalışırken kanunsuz olarak işten atılan DİSK'e bağlı BASIN-İŞ Sendikası Üyesi 16 işçi, işyeri önünde otururlarken polis tarafından gözaltına alınmışlardır.

Sabah saatlerinde ellerinde işvereni protesto eden pankartlar olduğu halde işyeri önüne gelen işçiler, işveren yasalara uygun olarak davranıncaya kadar direneceklerini belirterek yerlere oturmuşlar, ancak daha sonra olay yerine gelen polisler tarafından gözaltına alınarak birinci şubeye götürülmüşlerdir. Savcılığa sevkedilen işçiler öğleden sonra serbest bırakılmışlardır.

İşçiler, işyerindeki durumu şöyle anlatmışlardır:

«İşyerimizin sahibi, DP Milletvekili Necdet Evliyagil'in kardeşi Şevket Evliyagil'dir. 140 kadar işçiden birçoğu sigortasız ve asgari ücretin çok altında çalışıyordu. Her türlü baskıya rağmen DİSK'e bağlı BASIN-İŞ Sendikasına girdik ve kısa zamanda toplu iş sözleşmesi imzalandı. Ancak iki gün sonra işveren altına imza attığı toplu sözleşmenin yükünü kaldıramıyacağını söyleyerek, adamları vasıtasıyla da bodroya tam ücret üzerinde imza atmamızı, fakat ayda 500 lira ücreti kabul etmemizi istedi. Kabul etmeyince İş Kanununun ve toplu iş sözleşmesinin toplu çıkarma ile ilgili hükümlerine uymadan iş akdimizi feshetti. Daha önce de sendikaya girmemiz sırasında bize önderlik eden bir arkadaşımızı işten atmıştı. Bu olayı incelemek için işyerine gelen Çalışma Bakanlığı Müfettişinin incelemelerine de işveren engel oldu. Demokratik mücadelemiz, işte çağ dışı kalmış, işyerinin duvarları içinde derebeylik düzeninin sürecigini sanan böyle bir işverene karşı sürdürülmektedir. Zafer İşçi Sınıfınındır.»

Diğer yandan BASIN-İŞ Sendikası olayı protesto etmek üzere bir yürüyüş düzenlediğini ve bunun için de Sıkı Yönetime gerekli başvurunun yapıldığını, işverenin yasa dışı davranışlarına karşı ilgili yasalar ve toplu iş sözleşmesindeki gereklerin yerine getirildiğini açıklamıştır.

SAZLIKÖYDE DİRENEN TARIM İŞÇİLERİ HAKLARINI SÖKE SÖKE ALDILAR !...

Geçen sayımızda haber verdiğimiz, Söke'nin Sazlıköy Bucağında çalışan 1.500'e yakın tarım işçisinin, Söke'nin en büyük tarım kapitalistlerinden Hilmi Fırat'ın Sazlıköy'deki çiftliğinde başlattıkları direniş, örnek bir ekonomik - demokratik mücadele halinde geçti ve sonunda işçiler isteklerinin hemen hepsini, işverenden «söke söke» aldılar.

Direniş başladığı gün işveren Hilmi Fırat'ın tepkisi, Söke'nin bu kan emici, sömürücülerinin alışılmış davranışı oldu. Söke dışından getirilmiş 1.000'e yakın tarım işçisi, Sazlıköy'deki 35 bin dönümlük çiftliğin sınırlarına yığıldı. Ancak Sazlıköy'lülerin direnci ve kararlılığı işveren tarafından iyi hesaplanamamıştı. Dışarıdan getirilen işçiler, tarlalara sokulmadı. Jandarmanın müdahalesi de sonuç vermedi. Tutuklananlar oldu.

Ancak Sazlıköy tarım işçileri öyle tutuklamalarla pes edecek cinsten değillerdi. 500 çapa işçisi, «çapaları» sırtlarında Söke'ye indiler. Tutuklanan arkadaşlarını geri istiyorlardı. Dipçik, cop ve tekmelerle kadınlar, çocuklar yaralandı, dövüldü, yerlerde sürüklendi. Yılmadılar. Karakolun önünde oturma direnişine geçtiler. Söke Kaymakamı, Aydın Vali Muavini, İl Jandarma Komutanı olaya el koydular. İşçilerin gözünü korkutmak ve onları özellikle «sendikalarından koparmak» için tehditler, ricalar (!) sonuç vermedi. İşçiler direndiler.

Sonunda araya girenlerin de baskısıyla işveren bir geri adım atmaya razı oldu. Ücretlerin 35 liraya çıkmasını kabul ediyor, yabancı işçi çalıştırmamayı taahhüt ediyor, ancak Toprak İş Sendikası'nı tanımayı kabul etmiyordu.

İşte direnişin en kritik anı o gün yaşandı. Tüm Söke'li sömürücü güçler, işçilerin «çözülmesini» beklerlerken, işçiler bir adım bile gerilemeksizin dikildiler: Anlaşma ancak ve ancak sendikamızın aracılığı ile olur! dediler.

Direniş yeniden alevlendi. Tehditler, yabancı işçi yığınakları gene alıp yürüdü. Adam satın almaya kalkışıldı. Yeni çatışmalar çıktı ve yeniden gözaltına alınanlar oldu. Gözaltına alınanlar arasında biri 8, öteki 10 yaşında iki çocuk da vardı.

Sökmedi. Baskılar Sazlıköy'lü tarım işçilerinin direnişine, bilincine çarpıp dağıldı.

Ve 3 Temmuz günü işveren «pes» dedi. Anlaşmanın şartları şöyle oldu:

● Ücretler, 7 Temmuz 1975 gününe kadar 55 lira olarak hesaplanacaktır. Temmuz günü işçiler adına Toprak İş Sendikası, işveren adına da Söke Ziraat Mühendisleri Odası yöneticileri toplanıp ücreti kesin olarak tesbit edeceklerdir.

● Söke dışından işçi getirilmeyecek. Şartlar zorlar da getirilirmesi gerekirse dahi bu ancak Toprak İş Sendikası'nın onayı ve izni ile yapılacaktır.

● İşveren bütün uyuşmazlıkları ancak ve ancak Toprak İş Sendikası ile çözecektir.

● Çalışma saatı 8 saat olacaktır.

Görüldüğü gibi Sazlıköy işçileri isteklerini hemen hemen tamamını kabul ettirmiş durumdadırlar. Bu tarım işçilerinin bugüne kadar pek de başarılı sonuçlar vermeyen ekonomik-demokratik mücadelelerinde çok önemli bir demokratik adımdır ve etkisi sadece Söke'de değil, tüm kapitalist tarım işletmelerinde görülecektir.

Son baskı tar. 23.7.1975